

Phần 3

Ông Đốc Phủ Oai là người rất tâm lý, lão luyện trong đời nhân xử thế, nên ngồi đối diện với Út Liễu một lúc lâu mà ông vẫn chưa mở được lời. Cô gái nhỏ con của một tá điền nghèo kiệt xác, lại đang thiếu nợ nhà ông khá nhiều, lại làm cho ông bận tâm thế này quả là chuyện lạ.

Nhưng bất cứ chuyện gì trên đời này đều có nguyên nhân xuất phát của nó. Giọng của ông Phủ Oai có vẻ căng thẳng:

- Cháu nói má cháu tên là gì?

Út Liễu giương đôi mắt khinh miệt nhìn kẻ đối diện với mình mà không cần biết đó là một Phủ Oai khét tiếng, kẻ đang có quyền đưa cha mình vào chỗ chết. Giọng cô nhát gừng:

- Hỏi để làm gì. Má tôi chết rồi, có muốn thì xuống âm phủ mà hỏi.

Phủ Oai vẫn kiên nhẫn:

- Có phải bà là Bảy Phụng không? Đúng là Bảy Phụng rồi, một cặp đẹp nhất vùng này thời đó, cùng với Chín Hoa...

Nghe nhắc tới Chín Hoa thì Út Liễu không còn kiềm chế được, cô hỏi nhanh:

- Ông biết Di Chín Hoa?

Phủ Oai lặng người đi giây lát trước khi đáp:

- Chẳng những biết, mà còn...

Ông bất thần vén tay áo lên tận vai phải, để lộ ra một hình xăm với chỉ một chữ H, rồi như chưa đủ, ông kéo tuột cả vai trái gần phía trái tim mình, một chữ khác mà Út Liễu đọc chưa ngay, chữ P lồng trong hình một phượng hoàng.

Út Liễu vẫn còn hoang mang thì Phủ Oai đã đọc ra nghĩa hai chữ viết tắt đó:

- Một bên là Hoa, Chín Hoa, một bên là Phụng, Bảy Phụng. Bên nào nặng hơn?

Ông ta tự nhiên hỏi thế, rồi tự trả lời:

- Bên nào cũng nặng.

- Ông nói cái gì vậy?

Út Liễu hỏi, vừa đưa mắt nhìn chăm chăm vào hình xăm chữ P. Phủ Oai có lẽ hiểu, ông đưa tay sờ lên chữ đó và nói rất tình cảm:

- Tôi có tội với người này cho tới phút này.

Rồi chợt ông quay sang Liễu, hỏi bằng giọng trách móc:

- Sao má con chết mà không cho tôi hay?

Liễu ngỡ ngác trước câu hỏi kỳ cục đó:

- Mặc mớ gì phải báo cho ông?

Hiểu ra mình quá lời, Phủ Oai xùi giọng:

- Tôi xin lỗi...

Ông nói một mình:

- Từ mấy chục năm rồi, ít ỏi gì đâu...

Nghe có tiếng động gì đó ở cửa ngoài, Phủ Oai nói vọng ra:

- Không cho bất cứ ai vô đây, để tao làm việc!

Trong nhà này đám gia nhân sợ Phủ Oai như thờ sợ cọp, nên hễ nơi nào có mặt ông là không có bóng người khác. Yên tâm với mệnh lệnh của mình, Phủ Oai quay sang Liễu, giọng nhỏ nhẹ:

- Hôm qua bác không hay nên tụi nó mới làm quá tay với ba của cháu và với thằng gì đó. Thôi Được rồi, để bữa nay bác cho thả ba cháu ra.

Ông ta lại hỏi:

- Trước khi chết má con có nói gì không?

- Nói gì là nói gì? Má tôi...

Phủ Oai chặn lại:

- Có khi nào má con nhắc tới bác không!

Út Liễu cảm thấy mẹ mình đang bị xúc phạm, cô gắt giọng:

Ông không được nhắc tới má tôi. Tôi tới đây cũng không xin ban bố ơn huệ gì, chỉ xin thế mạng để mấy người thả ba tôi ra, ông đang bị bệnh nặng...

Phủ Oai vẫn nhẹ giọng:

- Cô giống y tính của Kim Phụng ngày trước. Cũng chính vì cái tính ương ngạnh đó mà tôi thương, tôi phụ Chín Hoa để cưới Phụng.

Chợt nhớ lại lời kể của mẹ trước phút lâm chung, Liễu hỏi nhanh:

- Ông chính là người gây ra cái chết của Dì Chín Hoa?

Không ngờ Phủ Oai lại dễ dàng gật đầu:

- Chính tôi.

Thì ra ông ta là người chồng hụt của mẹ mình thời con gái và là nguyên nhân làm cho một cô gái như Chín Hoa phải trầm mình tự vẫn.

- Ông ý giàu, lừa tình thiên hạ rồi phụ rẫy người ta, trời sẽ không tha cho ông!

Phủ Oai dăm chiêu nhìn ra ngoài:

- Tôi thề có trời là không bao giờ phụ má cô. Chính vì hiểu lầm lòng dạ tôi nên Phụng mới bỏ đi lấy Tám Hạo, một tá điền nghèo nhất vùng này.

Út Liễu vênh mặt:

- Ba tôi nghèo nhưng má tôi yêu thương hết lòng hết dạ. Bà không phải là tham giàu sang, bằng chứng là...

Phủ Oai lại gật đầu:

- Tôi hiểu nên từ lâu nay tôi đâu dám động tới gia đình cô...

Liễu chua ngoa:

- Không động đến mà cho người tới đốt nhà cướp của người ta. Đó là đạo lý gì vậy, ông đốc phủ?

Phủ Oai vẫn nhẫn nhịn:

- Tôi đã nói rồi, đó là do đám gia nhân làm bậy, chứ nào phải...

Liễu lớn tiếng:

- Chính mụ vợ ông cùng thằng con trai ông đứng thị thiên cho đám ác ôn hành động, vậy mà không phải do ông ra lệnh sao!

Túng thê Phủ Oai phải trấn an:

- Được rồi, để chuộc lỗi, ngay bây giờ tôi sẽ cho thả Tám Hạo ra và cho người dựng lại nhà đảng hoàng. Tôi cũng đồng ý xóa hết nợ nần cũ...

Ông qua ra hét đám gia nhân:

- Hãy qua bên làng, nói với Quản Xị là thả ngay Tám Hạo ra, còn bọn bậy thì vô ngay chỗ phá nhà hôm qua dựng lại ngay, đảng hoàng hơn cho tao!

Út Liễu không biểu lộ chút xúc động nào trước những lời ngọt ngào của Phủ Oai.

Ba Tình núp ngoài cửa phòng nghe rõ đầu đuôi câu chuyện mà Phủ Oai vừa nói với Út Liễu. Hắn chạy bay đi tìm mẹ, bà Phủ đang ngồi đậu chéch tứ sắc với vài người nữa ở nhà hội đồng thì nghe chuyện đã nổi tam bành lên:

- Thì ra cho tới giờ phút này thằng cha mày vẫn còn tơ tưởng đến hai con Chín Hoa và Bảy Phụng! Quả là tao hành động đâu có lầm, tao cào nhà và còn tính cào mả con Bảy Phụng lên nữa mới hả dạ. Vậy mà nay thằng cha tha hết cho bọn nó rồi, có tức trào máu lên không chứ!

Bà ta hạ lệnh:

- Mày dẫn chực đứa đi chặn lại vụ thả Tám Hạo và vụ dựng lại nhà cho nó, mau lên!

Ba Tình làm bà ngạc nhiên:

- Không cần đâu má.
- Mày cũng về hòa với ông hả!

Ba Tình kê sát tai mẹ nói nhỏ:

- Triệt tụi nó quá mức chỉ mang tiếng ác. Chi bằng nhân dịp này ta ra tay với con Út Liễu...

- Mày tính...

Ba Tình nheo mắt cười:

- Con sẽ hành động ngay để qua đêm là đã biến con Út Liễu thành... vợ Ba Tình cho má coi! Con chỉ nhờ má ém miệng con vợ con giùm, đừng để nó nổi tam bành là hỏng chuyện hết.

Suy tính một lát, bà Phủ gật đầu:

- Mà phải làm cho êm. Tao cũng muốn mà đem con nhỏ đó về rồi sinh cho tao vài đứa cháu nội, chứ như con vợ mà đã bốn năm năm mà vẫn trơ trơ, không đẻ đái gì hết...

Được bật đèn xanh, Ba Tình mừng rỡ:

- Má cứ chờ tin vui. Con Út Liễu sẽ đẻ cho má thằng cháu trai cho coi!

Hắn chạy đi ra nhà sau với tâm trạng phấn khởi vô cùng. Vừa lúc đó nhìn thấy Út Liễu xuống xuống sắp sửa bơi ra sông cái, Ba Tình gọi lại:

- Cô Út chờ tôi đã.

Nhìn thấy hắn Út Liễu sợ thất thân, nhưng cố làm ra như phớt lờ. Ba Tình hạ giọng thân thiện:

- Hôm qua tôi có uống chút rượu nên hành động quá bậy, nay tới xin lỗi cô Út, rồi tôi sẽ xin lỗi bác Tám nữa. Má tôi cũng ăn năn lắm và đã bị ba tôi chửi cho một trận nên không dám ra gặp mặt cô Út. Xin Út bỏ qua cho. Giờ lo đi rước bác Tám về, tôi sẽ lo thuốc men cho bác ấy...

Nghe giọng nghĩa tình của hắn Út Liễu càng thêm ứa gan cô nguýt ngang một cái:

- Khẩu xà phun ra toàn nọc độc mà cũng nói điều nhân nghĩa sao! Cảm ơn, tôi tự lo được.

Cô đẩy ghe ra thì mới hay là không có dầm bơi và cả chiếc xuống cũng vô đầy nước như sắp chìm. Hơi lúng túng, thì Ba Tình đã mau mắn:

- Cứu người như cứu hỏa! Bây giờ cô cứ để xuống ở đây mai tôi sẽ cho người đưa qua nhà trả. Còn cô cứ lên ca nô tôi đưa qua nhà làng để rước bác Tám. Lẹ lên, nếu không thì Quán Xị nó giải cha cô lên Quận thì khó mà cứu ra lắm. Nghe nói hồi đêm rồi bác Tám xỉu mấy lần vì lên cơn Xuyễn.

Biết bệnh tình của cha, đồng thời trong tình thế này đâu còn cách nào khác hơn... Út Liễu nghiêm giọng:

- Không phải tôi khuất phục mấy người. Chỉ vì tôi sợ tía tôi bệnh nặng chịu không nổi...

Thấy con mồi đã chịu phấp, Ba Tình nhanh nhẩu nhảy xuống ca nô:

- Ba Tình này mang tiếng ác bấy lâu nay, nhưng với ai kia, chứ với cô Út thì tôi đâu bao giờ dám xàm xở. Tôi tôn trọng tính thẳng thắn của cô mà...

Hắn một mình lái ca - nô đưa Út Liễu vượt qua sông cái. Từ nào chưa quen ngồi ca - nô chạy lướt trên mặt nước nên Liễu một mặt lo bám thật chặt, một mặt cứ giục cho hắn chạy nhanh hơn, trong đầu cô giờ chỉ có hình ảnh người cha già bệnh hoạn đang không biết sống chết ra sao...

Ba Tình hình như cố ý càng lúc càng chạy nhanh, lại lượn qua lượn lại làm chiếc ca - nô lắc lư. Út Liễu đã bắt đầu hoa mắt, buồn nôn. Cô gào lên:

- Chạy chậm lại!

Nhưng Ba Tình giả vờ như không nghe, hắn nhấn ga mạnh hơn, càng làm cho Liễu hầu như không chịu nổi. Hai tay bám vào thành ca - nô của Liễu chột lơi ra và cô đổ nhào về phía trước miệng nôn thốc nôn tháo ra.

Lúc này Ba Tình mới lơi chân ga, hắn nhìn Út Liễu với vẻ đắc ý. Và như đã chuẩn bị trước, hắn lấy một bình đựng nước uống, rót vào một cái ca rồi thật nhanh tay cho vào đó một viên thuốc màu

trắng loại thuốc ngủ mạnh mà lâu nay hắn vẫn mang theo người để sẵn sàng cho các con mồi sa bẫy.

Út Liễu nhún người ra, tiếp tục ói vài hơi nữa rồi mới lấy hơi thở như bệnh nhân sắp chết. Lấy khăn tay của mình tự động lau sạch miệng cho Liễu, Ba Tình ân cần bảo:

- Có lẽ tôi vì nóng lòng do sợ quá không kịp để cứu bác Tám nên chạy quá nhanh làm cô Út chịu không nổi. Tôi xin lỗi và bây giờ cô súc miệng rồi uống một vài ngụm nước, nghỉ một lát sẽ khỏe lại ngay.

Út Liễu không còn tự chủ Được, cô tiếp lấy ca nước uống ngay một hơi gần hết nửa ca rồi ngã người ra sau dựa vào thành ca - nô, mắt nhắm nghiền lại như không muốn nhìn thấy tên ác ôn trước mặt mình. Và đó là lần nhắm mắt tai hại nhất của cuộc đời Út Liễu... Bởi chỉ chưa đầy nửa phút sau thì thuốc ngủ đã ngấm, cô gái đáng thương đã nằm lịm đi như người chết giữa dòng ca nô.

Ba Tình nhìn cô với nụ cười mãn nguyện...